

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.3.2008, č.j. 438/08 a rozhodnutí žalované ze dne 19.12.2007 č.j. 2736/07,

t a k t o:

I. Řízení o žalobě proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne ze dne 19.12.2007 č.j. 2736/07 se zastavuje.

II. Žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 3.3.2008, č.j. 438/08 se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou datovanou dne 2.4.2008, podanou u Krajského soudu v Brně dne 7.4.2008 (původně evidovanou u uvedeného soudu pod sp.zn. 25Nc 121/08) a následně postoupenou Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 12.5.2009 č.j. 30 Ca 45/2009-49 domáhal toho, aby soud za první (1.) zrušil rozhodnutí žalovaného č.j. 438/08 ze dne 3.3.2008 s tím, že jím bylo nesprávně zrušeno určení advokáta rozhodnutím žalované ze dne 19.12.2007 č.j. 2736/07 a dále za druhé (2.) toho, aby soud přikázal žalované, aby uvedla toto rozhodnutí o určení advokáta ze dne 19.12.2007 do souladu s právními předpisy, proto jej také žaluje, protože mu znemožňuje některá zaručená práva. Podáním ze dne 20.10.2008 pak následně žalobce vzal zpět bod 2.tohoto návrhu na zahájení řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že již při podání žádosti žalovaná ve sdělení z 30.11. zpochybňuje obecný právní nárok na určení advokáta. V rozhodnutí o určení advokáta č.j. 2736/07 omezuje poskytnutí právní služby na právní prostředek ústavní stížnosti v bodě 2. a i následně v bodech 4. a 5. tzv. podmínek ukládá Česká advokátní komora nezákonné povinnosti a vnucuje požadavek právní služby, zmocňuje advokáta žádat o zrušení určení a

sebe zmocňuje ke zrušení určení při neposkytnutí součinnosti, omezuje jeho práva k určení jiného, diktuje, že je možno určit pouze jednou k poskytnutí téže právní služby, doručuje mu opakovaně na nesprávnou adresu a o 10 dní později než advokátovi určenému. Poukazuje na to, že výhrůžky zrušením určení pak opakuje žalovaná i ve sdělení pod č.j. 127/08 a později, přes vypracovanou a doručenou ústavní stížnost, kdy určený advokát odpovídajícím způsobem neopravil argumentaci návrhu a pozměnil návrh a argumentaci a záměr zastupovaného a Ústavní soud odmítl podání a bylo žalobci sděleno, že jeho zastupování tak končí, a žalovaná mu doručuje následně rozhodnutí ze dne 3.3. 2008 č.j. 438/08 o zrušení určení z důvodů poskytnutí právních služeb advokátem, a nikoliv pro závěr, že pominuly důvody poskytování a to ještě s výhrůžkou, že další advokát žalovanou k poskytnutí téže právní služby již určen nebude. Uváděné důvody nemají oporu ve stavovském předpisu.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním doručeným soudem dne 9.8.2010. Uvedla, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl. K tomu uvedla, že k žádosti žalobce ze dne 14.12.2007 doručené České advokátní komoře 18.12.2007 byla rozhodnutím pod č.j. 2736/07 dne 19.12.2007 určena k poskytnutí právní služby advokátka JUDr. Čaňová, předmětem služby bylo odstranění vad ústavní stížnosti vedené pod sp.zn. ÚS 2707/07 a zastoupení v řízení před Ústavním soudem. Žalobci bylo toto rozhodnutí odesláno téhož dne poštou, ale vráceno a opakovaně bylo opět zasláno 28.12.2007 na tehdy žalobcem uváděnou adresu, zásilka se opět vrátila s tím, že se adresát odstěhoval.

Dne 3.1.2008 žalovaná obdržela žádost o zrušení určení od advokátky pro neposkytnutí součinnosti ze strany klienta, následně pak 16.1.2008 její sdělení z 15.1.2008, že klient odmítl předat jakékoliv materiály, odmítl ji seznámit s meritem věci a připustil, že vypracuje přehled a že k výzvě Ústavního soudu na odstranění vad konstatoval, že vady sám odstranil a že potřebuje jen být zastoupen. Nahlédnutím do ústavní stížnosti podané žalobcem advokátka zjistila, že toto podání nemá náležitosti, vyzvala jej proto k předložení rozhodnutí napadených ústavní stížností (zápis o poradě ze dne 7.1.2008). Klient přinesl 11.1.2008 vlastní elaborát, po jehož prostudování nedospěla k důvodnosti podané ústavní stížnosti, 14.1.2008 pak klient předal další listinu obsahující jeho subjektivní názory na postup soudů, ona pak požádala Ústavní soud o prodloužení lhůty k odstranění vad již 10.1.2008. Klient jí neudělil plnou moc pro zastupování u Ústavního soudu. Klienta rovněž upozornila, že nevyužil všech právních prostředků k ochraně svých práv, když nepodal proti usnesení krajského soudu ve správním soudnictví kasační stížnost, a ve druhém případě nebylo dosud rozhodnuto o jeho odvolání. Klient odmítl Ústavnímu soudu předložit dotčená soudní rozhodnutí jako důkaz a jiné nenavrhuje ani nepředkládá, proto dospěla k závěru, že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování práva, klient však trval na svých pokynech, které byly v rozporu se zákonem.

Dne 18.1.2008 žalovaná obdržela od žalobce podání z 16.1.2008, v němž se vyjádřil k dopisu advokátky ze dne 15.1.2008, dne 5.2.2008 pod č.j. 127/08 byl žadateli zaslán dopis žalované, v němž byl upozorněn na povinnost klienta poskytnout advokátovi součinnost a možnost zrušení určení advokáta. Téhož dne byla dopisem žalované advokátka upozorněna na stanovisko Ústavního soudu, že advokátovi ve fázi zaevidované ústavní stížnosti již nepřísluší hodnotit její důvodnost. Následně dne 22.2.2008 byla žalované doručena zpráva s advokátky o vyřízení věci, kdy advokátka proto následně v návaznosti na dopis z 5.2. 2008 vypracovala pro žadatele ústavní stížnost a předložila ji Ústavnímu soudu a ten o ní rozhodl 14.2.2008 a advokátka toto rozhodnutí klientovi odeslala a věc považovala za ukončenou. Určení advokátky bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 3.3.2008 pod č.j. 438/08, kdy důvodem zrušení bylo to, že právní pomoc byla poskytnuta v rozsahu stanoveném v určení.

Obecně pak žalovaná uvedla, že sama o sobě není oprávněna poskytovat právní služby. Z toho důvodu není ani oprávněna stanovit obsah poskytnuté konkrétní právní služby. V její kompetenci je pouze určit konkrétního advokáta k poskytnutí této služby, rozsah a podmínky, za nichž bude služba pod tím poskytnuta. Určení advokáta nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními předpisy k obhajobě nebo k jinému zastupování. Pokud tedy v určení advokáta bylo plné moci hovořeno, pak zcela v souladu se zákonem. Protože určení advokátem vytváří pro žadatele právo využít právní služby, je na žadatelích, zda tohoto práva využijí či nikoliv. Jestliže zvláštní právní předpis (zákon o Ústavním soudu) vyžaduje předložení plné moci advokáta, je žadatel nucen takovou plnou moc advokátovi udělit. Advokát není bez plné moci oprávněn službu poskytnout. Odmítne-li žadatel tak, jak to učinil v daném případě žalobce, nutnou součinnost advokátovi poskytnout, včetně relevantních informací o sporu, znemožní tím naplnění účelu § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Protože rozhodnutí České advokátní komory na jedné straně ukládá advokátovi právní službu žadateli poskytnout a na druhé straně sám žadatel o poskytnutí takové služby svým jednáním znemožňuje, nese pak sám odpovědnost. Protože žalované je z jiných případů známo stanovisko žalobce k poskytování součinnosti určeným advokátům, a v dané věci předtím, než bylo rozhodnutí o zrušení určení vydáno, advokátka reagovala vůči Ústavnímu soudu a ten ve věci rozhodl a právní služba tak byla poskytnuta, nebyl ani důvod k určení žalobci dalšího advokáta.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, která byla soudu doručena dne 13.12.2010, v níž oponoval argumentaci žalované ohledně jejího oprávnění vnucovat žadateli udělení plné moci, s tím, že v daném případě je lživé, že nebyla udělena a že to není předmětem sporu, za zásadní pak označil to, že žalovaná nemá oprávnění rušit rozhodnutí o určení na žádost advokáta, podle žalobce si ve vyjádření žalovaná vede jakýsi interpretační monolog, jenž je zcestný a nejde pak o legitimní výkon veřejné moci, pakliže dochází k překroucení zákona, a to slova „pominou-li důvody určení“ ve slova „skončí-li právní věc či byla-li poskytnuta právní pomoc“. Žalobce proto setrval na žalobním návrhu pod bodem 1. a dále navrhl, aby bylo příkázáno se vyjádřit, proč jeho rozhodnutí č.j. 438/08 nemá náležitosti a aplikuje neúčinný právní předpis.

K žádosti žalobce soud prostřednictvím dožádaného soudu umožnil žalobci nahlédnout do spisu a žalobce následně prostřednictvím dožádaného soudu v podání doručeném 21.1.2011 poukázal na skutečnosti stran doručování rozhodnutí z 19.12.2007 a vzájemnou korespondenci s žalovanou ze strany určené advokátky a s ním, a to s odkazem na listiny obsažené ve správním spisu žalované. Žalobce dále upozorňuje na to, že ustanovený advokát vynesl ze spisů údaje podléhající povinnosti mlčenlivosti. Podle názoru žalobce zákonodárce nebyl neprozřetelný, pokud oprávnil Českou advokátní komoru ke zrušení určení, jen tehdy, pominou-li důvody k určení či se ukáže neodůvodněnost bezplatného poskytnutí. Nedovoluje proto České advokátní komoře rozsuzovat spory mezi advokátem a klientem a přikazovat, jak má být právní služba plněna a jak má klient komunikovat. Žalobce nadále tvrdí, že Česká advokátní komora překroutila ustanovení § 20 odst. 2 i ustanovení § 18 zákona o advokacii, neboť advokát je oprávněn požádat jen o určení jiného svou profesní organizaci, nikoliv o zrušení určení, což je také předvídaní možného a reálného střetu zájmu zákonodárce - o zrušení určení není oprávněn požádat za žádných okolností. Podle názoru žalobce Česká advokátní komora nesmí zasahovat do právního vztahu.

Současně žalobce dal souhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání, který původně neudělil.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce adresoval žalované dne 20.11.2007 přípis, doručený 26.11.2007, v němž požádal o zprostředkování právního zastoupení „pro řízení u nejvyšší soudní instance a před Ústavním soudem ČR“, a to pro nedostatek finančních prostředků. Žalovaná dne 30.11.2007 pod č.j. 2736/07 mu sdělila, jakým postupem lze dosáhnout ustanovení zástupce ex offio u soudu a jaké náležitosti musí doložit pro případ, že žádá určení zástupce Českou advokátní komorou.

V intencích tohoto poučení žalobce podal žádost o určení advokáta 18.12.2007 na formuláři, v níž označil, že žádá určení advokáta pro právní věc : „I.ÚS 2707/07, omezení práva na přístup k soudu nerespektováním listiny čestné prohlášení“. Žádosti žalovaná vyhověla rozhodnutím ze dne 19.12.2007 č.j. 2736/07 a žalobci byla určena dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii advokátka JUDr. Zlatuše Čaňová. Současně byly stanoveny podmínky poskytnutí právní služby, a to:

1. Určení nenahrazuje procesní plnou moc k zastupování.
2. určení se vztahuje na jednu právní věc a to: odstranění vad podané ústavní stížnosti vedené pod sp.zn. I.ÚS 2707/07 a zastoupení v řízení u ÚS.
3. právní služba bude s výjimkou hotových výloh poskytnuta bezplatně nebo bez záloh s tím, že žadatel splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a záloh, což doložil způsobem stanoveným v § 18 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb. v platném znění v návaznosti na vyhlášku č. 275/2006 Sb.
4. Určený advokát je povinen poskytnutí právní služby odmítnout z důvodu uvedených v § 19 a § 20 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. v platném znění. O zrušení určení k poskytnutí právních služeb může advokát požádat z důvodů uvedených v § 20 odst. 2 a § 18 odst. 4 a 5 zákona č. 85/1996 Sb. v platném znění.
5. Dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii lze žadateli určit advokáta k poskytnutí téže právní služby jen jednou, ledaže advokát odmítne poskytnout právní službu z důvodů uvedených v § 19 zákona.

Toto rozhodnutí bylo nejprve 2x žalobci zasláno na adresu trvalého bydliště, které v žádosti uvedl, namísto na adresu pro doručování, kterou rovněž uvedl (19.12. a 28.12.2007), na adresu pro doručování pak bylo přeposláno 2.1.2008, mezitím však 3.1.2008 určená advokátka sdělila žalované, že se klient neohlásil a z adresy bydliště se vrátila její výzva o součinnost s tím, že je neznámý.

Následně však určená advokátka podala žalované sdělení ze dne 15.1.2008 doručené 16.1.2008 z něhož vyplynulo, že se klient dostavil dne 3.1.2008 do advokátní kanceláře s tím, že mu byla rozhodnutím žalované určena zástupcem. Dále advokátka popsala jak probíhalo jednání s klientem ohledně poskytování právní služby v dané věci, jehož obsah je shora již uveden ve vyjádření žalované. Žalobce reagoval vůči žalované podáním z 16.1.2008 doručeným 18.1.2008 v němž reagoval na podání advokátky a podrobně vyjádřil svůj nesouhlas s jejím postupem s tím, že požádal, aby byla upozorněna na to, že trvají důvody pro zastupování.

Žalovaná následně dne 5.2.2008 jak shora již uvádí ve vyjádření, informovala určenou advokátku o tom, jak má dle názoru Ústavního soudu postupovat bez ohledu na názor svůj o nedůvodnosti podání ústavní stížnosti a současně pod č.j. 127/08 žalobci sdělila, že je povinen poskytnout součinnost a předat listiny související s předmětem právní služby, zejména rozhodnutí soudů, proti nimž směřuje ústavní stížnost, protože advokát nemůže v případě ústavní stížnosti vycházet jen z jeho dedukcí a názorů, a že případné neposkytnutí součinnosti může vést k narušení důvěry mezi advokátem a klientem a je důvodem

odstoupení od poskytování právní služby a zrušení určení advokáta a v takovém případě mu již nebude další advokát k poskytnutí téže právní služby určen.

Určená advokátka dopisem doručeným žalované dne 22.2.2008 sdělila, že v intencích dopisu z 5.2.2008 v mezích možnosti vypracovala ústavní stížnost a předložila ji ústavnímu soudu a ten rozhodl dne 14.2.2008 usnesením tak, že ústavní stížnost odmítl z důvodů, že není příslušný k vydání rozhodnutí o návrhové žádosti, jak je zřejmá z formulace stěžovatele. Ona sama pak neměla k dispozici žádné soudní rozhodnutí či dokumenty, ale jen podání samotného klienta, když jiné odmítal předložit.

Žalovaná dne 3.3.2008 pod č.j. 438/08 vydala rozhodnutí, jímž oznámila zrušení rozhodnutí o určení advokáta rozhodnutím z 19.12.2007 s tím, že právní služba byla ve stanoveném rozsahu poskytnuta. Znění textu tohoto rozhodnutí adresované advokátce a žalobci se liší v tom, že se adresně obrací přímo na oslovovaného adresáta, nikoli obsahově.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze nejprve předesílá, že se již opakovaně v případech podání žalobce zabýval otázkou, zda je k projednání věci místně příslušný. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V daném případě směřuje žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory (dále též ČAK nebo Komora). Podle § 40 odst. 1 zákona o advokacii je sídlem ČAK Praha a má pobočku v Brně. Pobočka ČAK v Brně přitom není samostatným správním orgánem a je součástí ČAK jako takové. Obě rozhodnutí napadená žalobou jsou tak rozhodnutími České advokátní komory a pro posouzení místní příslušnosti soudu je nerozhodné, zda tato rozhodnutí byla fyzicky vyhotovena v sídle Komory v Praze anebo v budově její pobočky v Brně. Městský soud v Praze je tak místně příslušný k projednání žaloby. O místní příslušnosti soudu k projednání této věci tak není pochyb, o kasačních stížnostech žalobce v obdobných věcech proti postoupení věci zdejšímu soudu bylo ostatně opakovaně Nejvyšším správním soudem rozhodováno.

Ohledně určení advokáta Českou advokátní komorou platí podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii, že ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani se nemůže domoci poskytnutí právních služeb podle tohoto zákona (dále jen "žadatel"), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasného návrhu advokáta určila. V téže věci však může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. V rozhodnutí o určení advokáta Komora vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb, včetně povinnosti poskytnout právní pomoc bezplatně nebo za sníženou odměnu, pokud to odůvodňují příjmové a majetkové poměry žadatele. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení.

Podle ust. § 18 odst. 4 Komora určení advokáta kdykoli zruší, pokud během poskytování právních služeb tímto advokátem v příslušné věci pominou důvody, na základě kterých byl advokát Komorou určen. Nedohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy došlo ke zrušení jeho určení k poskytování právních služeb, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu. To neplatí, pokud klient advokátovi sdělí, že na splnění této povinnosti netrvá.

Podle § 20 odst. 2 zákona o advokacii advokát je oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost.

Podle § 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.

Podle § 28 odst. 1 občanského soudního řádu, který se přiměřeně použije i pro řízení před Ústavním soudem (§ 63 zákona o Ústavním soudu) musí účastník zástupci, který za něj v řízení jedná, udělit plnou moc. Byť zákon hovoří o „zástupci, jež si účastník řízení zvolil“, je nutno toto ustanovení aplikovat i na případy, kdy je advokát účastníku řízení určen Českou advokátní komorou, neboť podle zákona o advokacii určení advokáta nenahrazuje plnou moc. Plná moc je tak i v tomto případě jediným možným způsobem, jak prokázat existenci zastoupení stěžovatele advokátem.

Právní zastoupení advokátem je v případě fyzických a právnických osob stanoveno obligatorně. Zákon přitom nerozlišuje ani mezi jednotlivými druhy řízení před Ústavním soudem, ani mezi jednotlivými fyzickými a právnickými osobami například z pohledu jejich právní kvalifikace a erudice. Nutnost právního zastoupení se vztahuje na celé řízení před Ústavním soudem, tj. již na okamžik sepsání a podání návrhu.

Je tedy zřejmé, že hodlá-li účastník vyvolat řízení před Ústavním soudem, je třeba, aby již od počátku tohoto řízení byl zastoupen advokátem a tomuto advokátovi za tímto účelem udělil plnou moc. Řízení před Ústavním soudem přitom začíná podáním ústavní stížnosti (jejím doručením Ústavnímu soudu) a končí právní mocí rozhodnutí Ústavního soudu po této ústavní stížnosti. Výraz „řízení před Ústavním soudem“ není proto možno zužovat např. jen na ústní jednání před Ústavním soudem (jež navíc není obligatorní). Rozhodovací praxe Ústavního soudu nicméně vychází z toho, že nedostatek zastoupení stěžovatele advokátem je odstranitelnou vadou a připouští tedy i dodatečné doložení zastoupení advokátem, tj. po podání ústavní stížnosti.

V daném případě žalobce požádal žalovanou, aby mu byl ustanoven advokát pro řízení před ústavním soudem o ústavní stížnosti. Této jeho žádosti bylo žalovaným vyhověno rozhodnutím ze dne 19.12.2007. Podmínky stanovené tímto rozhodnutím pro poskytnutí právní služby přitom vycházejí ze znění zákona o advokacii, jsou v podstatě jen opisem textu zákona a mají v něm oporu.

Žalobce v podané žalobě navrhoval v petitu bodu 2., aby soud přikázal žalované uvést rozhodnutí o určení advokáta z 19.12.2007 do souladu s právními předpisy s tím, že toto rozhodnutí také žaluje; z obsahu žaloby pak vyplývá, v jakém rozsahu nesouhlasil se

stanovenými podmínkami v tomto rozhodnutí, následně však vzal žalobu v tomto rozsahu – petitu v bodu 2. zpět.

Soud proto výrokem tohoto rozsudku pod bodem I. řízení o žalobě v rozsahu, jímž bylo napadeno rozhodnutí žalované ze dne 19.12.2007, zastavil podle ust. § 47 písm.a) s.ř.s.

Nad rámec toliko doplňuje, že rozhodnutí z 19.12.2007 sice bylo žalobci nejprve doručováno nikoli na jím uvedenou adresu pro doručování, nicméně dne 3.1.2008 se žalobce dostavil k určené advokátce s tím, že mu byla tímto rozhodnutím určena a tohoto dne tak mu muselo být jeho vydání oznámeno; žalobu datovanou 2.4.2008 a podanou dne 7.4.2008 soudu by tak bylo nutno odmítnout jako opožděnou.

Žalobce se současně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.3.2008, kterým mu bylo oznámeno zrušení určení advokáta rozhodnutím z 19.12.2007. Namítal (podrobněji i až v replice z 13.12.2010 a 12.1.2011), že toto rozhodnutí nemá náležitosti rozhodnutí, že je vydáno podle neplatného právního předpisu a že nesprávně je uveden důvod zrušení určení, kdy žalovaná zaměňuje situaci, kdy „pominou důvody určení“ se situací, kdy „byla-li poskytnuta právní pomoc“.

Oprávnění advokáta požádat o zrušení určení a analogické oprávnění Komory o tomto zrušení rozhodnout je dle názoru soud možno dovodit z ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii, byť se v tomto ustanovení výslovně hovoří jen o tom, že určený advokát může pouze požádat o určení jiného advokáta a oprávnění žádat o zrušení ustanovení se zdánlivě dává jen advokátovi ustanovenému soudem (nebo jiným orgánem). Toto ustanovení vymezuje případy, v nichž nelze po jakémkoli advokátovi spravedlivě požadovat, aby určitou osobu zastupoval, neboť nejsou splněny základní podmínky pro navázání vztahu mezi advokátem a klientem. Vztah mezi advokátem a jeho klientem není vztahem jednostranný, ale oboustranný. V první řadě tak musí být založen na vzájemné důvěře, tj. jednak advokát musí důvěřovat svému klientovi v tom, že mu poskytuje všechny úplné a správné informace nezbytné k poskytnutí právní služby a klient musí advokátovi důvěřovat v tom, že činí vše, co je nezbytné k dosažení oprávněných zájmů jeho klienta. Obsahem tohoto vztahu je ovšem nejen povinnost advokáta poskytovat právní služby klientovi, ale též určité povinnosti klienta vůči advokátovi, kterými může být např. poskytnutí potřebných údajů nebo listin potřebných k poskytnutí právní služby a rovněž součinnost potřebná k tomu, aby advokát mohl navenek existenci vztahu mezi ním a jeho klientem deklarovat, tj. udělení plné moci, která musí odpovídat v případě řízení před státními orgány procesním předpisům platným pro řízení před těmito orgány, tj. v případě zastoupení v řízení o ústavní stížnosti musí odpovídat požadavkům stanoveným zákonem o Ústavním soudu. Bez splnění těchto požadavků advokát (i kdyby sebevíce chtěl) není schopen klientovi právní službu poskytnout a nelze to proto po něm spravedlivě vyžadovat. Podle § 18 odst. 2 věta druhá může být v téže věci žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. S ohledem na to, je nutno vyložit ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii tak, že dojde-li k naplnění podmínek stanovených v ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii je oprávněn i advokát určený Komorou žádat o zrušení tohoto určení a Komora je tak oprávněna o tomto zrušení rozhodnout, neboť v těchto případech nelze žadateli k poskytnutí právní služby určit jiného advokáta, jak naznačuje doslovné znění ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii.

V daném případě advokátka určená žalobci v mezích možností vycházejících z žalobcem poskytnuté součinnosti učinila vůči Ústavnímu soudu v řízení o jeho ústavní

stížnosti úkony a na výzvu k odstranění vad podání reagovala, ačkoliv žalobce jí odmítl poskytnout patřičnou součinnost. Rozhodnutí ze dne 3.3.2008 pak bylo vydáno za situace, kdy Ústavní soud ve věci žalobcem podané ústavní stížnosti rozhodl dne 14.2.2008 a advokátka toto rozhodnutí žalobci doručila. V rozsahu určeném rozhodnutím ze dne 19.12.2007 tak byla právní služba poskytnuta a v této právní věci tak již nebyl žádný důvod pro to, aby zastupování žalobce ve věci, pro níž byl advokát žalobci určen, dále trvalo. V rozhodnutí o zrušení určení tak byl vyjádřen důvod, že právní služba byla poskytnuta, a v tomto smyslu tak pominuly důvody určení ve smyslu ust. § 18 odst. 4 zákona o advokacii zastupování. Nadto z vyjádření žalobce i určené advokátky bylo zřejmé, že vzájemná důvěra, zvláště po neúspěchu před Ústavním soudem, bránila i případnému dalšímu zastupování, které by již bylo nad rámec určení rozhodnutím z 19.12.2007. Soud proto neshledal nezákonnost tohoto rozhodnutí, která by vedla ke zkrácení práv žalobce, a to ani potud, že by byl aplikován neúčinný právní předpis. Zákon č. 85/1996 Sb. je dosud účinný a je aplikován ve znění platném v době vydání rozhodnutí. Žalobci lze z části přisvědčit toliko potud, že uvedené rozhodnutí ze dne 3.3.2008 nevykazuje všechny náležitosti, vzhledem k tomu, že však k žádosti žalobce byl advokát určen a služba pro kterou byl určen byla poskytnuta, nemohly tato nedostatky mít dopad do práv žalobce, a to ani potud, že jím bylo vysloveno, že k téže právní službě již žalobci další advokát Komorou určen nebude, neboť tento postup je v souladu s ust. § 18 odst. 2 zákona o advokacii.

Ze shora uvedených důvodů proto soud neshledal, že by žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3.3.2008 bylo zasaženo do práv žalobce a proto soud výrokem pod bodem II. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ustálenou rozhodovací praxí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007 čj. 6 As 40/2006-87).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. prosince 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu